

AGATHA CHRISTIE

Moord in de
Oriënt-Expres

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1. EEN BELANGRIJK MAN REIST MET DE TAURUS-EXPRES

Het was vijf uur 's morgens, op een winterochtend in Syrië. Op het station van Aleppo stond de trein klaar die in spoorboekjes wordt aangeduid met de weidse naam: Taurus-Express. Hij bestond uit een restauratiewagen met keuken, een slaapwagen en twee gewone personenrijtuigen.

Bij de treeplank die toegang gaf tot de slaapwagen stond een jonge Franse luitenant – een schitterende verschijning in zijn uniform – te praten met een nietig mannetje, dat tot over zijn oren in een dikke wollen sjaal was gewikkeld, zodat slechts het puntje van zijn rode neus en de punten van zijn naar boven gekrulde snor zichtbaar waren.

Het was vinnig koud. Om onder deze omstandigheden een belangrijke vreemdeling naar de trein te moeten brengen was werkelijk geen benijdenswaardig baantje, maar luitenant Dubosc voerde zijn opdracht manhaftig uit. Beleeft woorden en zinnen vloeiden in uiterst beschaafd Frans van zijn lippen.

Niet dat hij ook maar iets begreep van wat er gaande was. Natuurlijk waren er wel geruchten

geweest, zoals er altijd geruchten zijn in dergelijke gevallen. Het humeur van de generaal, zijn eigen generaal, was voortdurend slechter geworden. En toen was deze Belgische vreemdeling gekomen, helemaal uit Engeland blijkbaar. Een week lang had er een geladen sfeer geheerst. Daarna gebeurden er merkwaardige dingen. Een heel belangrijke officier had zelfmoord gepleegd, een tweede had ontslag uit de dienst gevraagd – van angstige gezichten was plotseling alle angst verdwenen. En de generaal, de generaal van luitenant Dubosc, had er plotseling tien jaar jonger uitgezien.

Dubosc had toevallig een gedeelte van een gesprek tussen de generaal en de vreemdeling opgevangen. ‘Je hebt ons gered, *mon cher*,’ zei de generaal ontroerd, en terwijl hij sprak trilde zijn witte knevel. ‘Je hebt de eer van het Franse leger gered – je hebt heel wat bloedvergieten weten te voorkomen! Hoe kan ik je ooit genoeg danken dat je aan mijn verzoek gehoor hebt gegeven? Dat je dat hele eind hier naar toe bent gekomen...’

Waarop de vreemdeling (monsieur Hercule Poirot genaamd) een passend antwoord had gegeven, waarin de volgende woorden voorkwamen: ‘Maar als ik me goed herinner heb jij mij

eens een keer het leven gered!’

En daarop had de generaal weer een toepasselijk antwoord gegeven, waarbij hij elke verdienste van dat voorval uit het verre verleden afwees. En nadat zij nog gesproken hadden over Frankrijk en over België, over roem en eer en andere verwante zaken, hadden zij elkaar hartelijk omhelsd en een eind aan het gesprek gemaakt.

Wat er allemaal precies aan de hand was geweest, wist luitenant Dubosc nu nog steeds niet, maar hem was opgedragen monsieur Poirot naar de Taurus-Expres te brengen en die opdracht voerde hij uit met al de dienstijver en het vuur van een jong officier die een veelbelovende carrière voor zich heeft.

‘Het is zondag vandaag,’ zei luitenant Dubosc. ‘Morgen, maandagavond, bent u in Istanbul’.

Deze opmerking maakte hij niet voor de eerste keer. Bij gesprekken op het perron, even voor het vertrek van een trein, is men gauw geneigd zo nu en dan in herhalingen te vervallen.

‘Inderdaad,’ gaf Poirot toe.

‘En u bent van plan daar enkele dagen te blijven, meen ik?’

‘*Mais oui*, Istanbul is ’n stad die ik nog nooit bezocht heb. ’t Zou jammer zijn er zomaar door

te trekken, *comme ça*.' En hij knipte verduidelijkend met zijn vingers. 'Er is niets dat mij roept, ik blijf er een paar dagen als toerist.'

'*La Sainte Sophie* – die is bijzonder mooi,' zei luitenant Dubosc, die dat bouwwerk nog nooit gezien had.

Een koude wind streek fluitend over het perron. De twee mannen huiverden. Luitenant Dubosc wist ongemerkt even op zijn horloge te kijken. Vijf voor vijf – nog maar vijf minuten! En omdat hij zich verbeeldde dat de ander zijn heimelijke blik had opgemerkt, haastte hij zich het gesprek te hervatten.

'Er reizen maar weinig mensen in deze tijd van het jaar,' zei hij en keek omhoog naar de raampjes van de slaapwagen.

'Inderdaad,' gaf Poirot toe.

'Laten we hopen dat u niet ingesneeuwd raakt daar boven in het Taurus-gebergte.'

'Komt dat dan voor?'

'Het is weleens gebeurd, ja – maar dit jaar nog niet.'

'We zullen er maar het beste van hopen,' zei Poirot. 'De weerberichten uit Europa zijn erg slecht.'

'Héél slecht. In de Balkanlanden ligt veel sneeuw.'

‘In Duitsland ook, hoor ik.’

‘*Eh bien,*’ zei luitenant Dubosc, daar er weer een stilte dreigde te vallen. ‘Morgenavond om zeven uur veertig bent u in Istanbul.’

‘Ja,’ zei monsieur Poirot, en wanhopig vervolgde hij: ‘*La Sainte Sophie* is héél mooi, heb ik gehoord.’

‘Luisterrijk, vind ik.’

Boven hun hoofden werd het gordijntje van een van de slaapcoupés opzij geschoven en een jonge vrouw keek naar buiten.

Mary Debenham had maar weinig geslapen sedert ze Bagdad donderdag verlaten had. Noch in de trein naar Kirkuk, noch op de pleisterplaats in Mosoel, noch de afgelopen nacht in de trein had ze een behoorlijke nachtrust genoten. En omdat ze er genoeg van had nog langer wakker te liggen in de bedompte, oververwarmde coupé was ze opgestaan en tuurde naar buiten.

Dit moest Aleppo zijn. Niets te zien natuurlijk. Niets dan een lang, slecht verlicht perron, waarop ergens woedende woordenwisselingen in het Arabisch werden gehouden. Twee heren onder haar raam spraken Frans. Een van hen was een Franse officier, de ander was een klein mannetje met een enorme knevel. Ze glimlach-

te flauwtjes. Ze had nog nooit iemand gezien, die zich zó ingepakt had. Het moest wel heel erg koud zijn buiten. Daarom stookten ze de trein zeker zo geweldig warm. Ze probeerde het raampje wat verder te laten zakken, maar dat ging niet.

De conducteur van de slaapwagen kwam naar de beide heren toe. De trein stond op het punt te vertrekken, zei hij. Monsieur kon nu maar beter instappen. Het mannetje nam zijn hoed af. Wat 'n ei van 'n hoofd had hij! Mary Debenham moest lachen, ondanks alles wat haar gedachten bezig hield. Wat zag dat mannetje er belachelijk uit. Een mannetje, dat je nooit *au sérieux* zou kunnen nemen.

Luitenant Dubosc hield zijn afscheidsrede. Die had hij van tevoren opgesteld en voor het laatste ogenblik bewaard. Het was een heel mooie en beschaafde toespraak. Poirot liet zich niet onbetuigd en antwoordde in dezelfde trant.

'En voiture, monsieur,' maande de conducteur van de slaapwagen. Met een gebaar van oneindige tegenzin klom Poirot in de trein. De conducteur volgde hem. Poirot wuifde ten afscheid. Luitenant Dubosc sprong in de houding en salueerde. En met een geweldige ruk zette

de trein zich langzaam in beweging.

‘Enfin,’ mompelde Poirot.

‘Brrr,’ zei luitenant Dubosc, die zich nu pas goed realiseerde, hoe intens koud hij het had.

‘Voilà, monsieur.’ Met een dramatisch gebaar toonde de conducteur Poirot de luister van diens slaapcoupé en de keurige manier waarop zijn bagage gerangschikt was. ‘Het kleine valies van monsieur heb ik hier neergezet.’

Zijn uitgestoken hand was veelbetekenend; Hercule Poirot stopte er een opgevouwen bankbiljet in.

‘Merci, monsieur’ De conducteur werd meteen actief en zakelijk. ‘Ik heb monsieurs plaatsbewijzen, nu monsieurs paspoort nog, alstublieft. Monsieur wenst zijn reis in Istanbul te onderbreken, meen ik?’

Poirot knikte bevestigend. ‘Er zijn niet zoveel reizigers, geloof ik,’ zei hij.

‘Nee, monsieur, ik heb pas twee andere reizigers, beiden Engelsen. Een kolonel uit India en een Engelse jongedame uit Bagdad. Verlangt monsieur nog iets?’

Monsieur bestelde een flesje Perrier.

Vijf uur ’s morgens is een onaangenaam tijdstip om in een trein te stappen. Het zou nog twee uur duren voor het dag werd. In het besef

dat zijn nachtrust onvoldoende was geweest en dat hij een delicate opdracht tot een goed einde had gebracht, nestelde Poirot zich in een hoekje van de coupé en viel in slaap. Toen hij wakker werd was het half tien. Hij haastte zich naar de restauratiewagen, op zoek naar een warme kop koffie.

Daar bevond zich op dat ogenblik slechts één medereiziger: de Engelse jongedame, over wie de conducteur gesproken had. Ze was groot, slank en donker – een jaar of achtentwintig. De manier waarop ze haar ontbijt gebruikte en de bediende vroeg haar nog wat koffie te brengen, getuigde van koele zelfverzekerdheid, kennis van de wereld en bereisdheid. Ze droeg een donker reiskostuum van dunne stof, dat bij uitstek ge schikt was om in deze oververhitte trein te dragen.

Hercule Poirot, die niets beters te doen had, amuseerde zich met haar onopvallend te bestuderen.

Ze was, oordeelde hij, een van die jonge vrouwen die uitstekend op zichzelf kunnen passen, waar ze ook heen gaan. Ze gedroeg zich rustig en zelfbewust. Zo'n regelmatig gezicht en zo'n blanke huid mocht hij wel. En hij bewonderde haar glanzend zwarte golvende haar en haar

koele, onpersoonlijke grijze ogen. Maar – zo besloot hij – ze was hem toch een beetje ál te zelfbewust om, zoals hij dat noemde, een *jolie femme* te zijn.

Na een paar minuten kwam er nóg iemand de restauratiewagen binnen. Een rijzige man, tussen de veertig en vijftig, mager maar gespierd, bruin verbrand, met aan de slapen licht grijzend haar.

‘De kolonel uit India,’ zei Poirot bij zichzelf.

De kolonel groette het jonge meisje met een lichte buiging.

‘Morgen, juffrouw Debenham.’

‘Goedemorgen, kolonel Arbuthnot.’

De officier stond met de hand op de leuning van de stoel tegenover haar.

‘Staat u mij toe?’ vroeg hij.

‘Maar natuurlijk, gaat u zitten.’

‘Wel, de meeste mensen zijn aan het ontbijt niet erg spraakzaam, weet u?’

‘Dat verwacht ik ook niet. Maar ik bijt niet, hoor!’

De kolonel nam plaats. ‘*Boy*,’ riep hij gebiedend. Hij bestelde eieren en koffie.

Zijn blikken rustten even op Hercule Poirot, maar keerden zich meteen ongeïnteresseerd af. Poirot, die de Engelse gedachtegang van de